

BIC GỌI TỪ PARIS, PHÁP

Chiều hè hôm ấy, tôi đã quyết định lên núi.

Dưới thành phố, nhiệt độ đã chạm 42 độ C. Calabria Xê Út đang nhắc chúng tôi nhớ cái nóng sa mạc là thế nào. Chúng tôi vẫn chưa được kết nạp vào OPEC, nước Ý vẫn không chịu buông chúng tôi ra, còn Brussels thì ngày nào cũng chìa ra một hóa đơn khác, cái nào cũng đòi thêm một sự hy sinh mới.

Không ngăn được mình ngẫm nghĩ về cách mình trải qua ngày tháng, tôi mỉm cười trước những chuyện vừa xảy ra và nghĩ con người có thể mong manh đến thế nào bên trong những câu chuyện, bên trong những ý nghĩ, và trong lúc đọc lại các tin nhắn lưu trong điện thoại.

Mới chỉ vài ngày trôi qua kể từ khi cả hội đồng quản trị BIC France rời thành phố của tôi. Chanel đi ngay sau đó, và chưa đầy hai mươi bốn giờ sau cô gửi cho tôi một tin nhắn trên Telegram.

Tin nhắn viết:

“Người phụ nữ ở khách sạn đã cho tôi số điện thoại của ông. Phụ nữ vẫn luôn trao nhau những nhã ý nho nhỏ như thế. Tôi thật sự vui vì được gặp ông, và tôi trân trọng việc ông đã không làm điều mà phần lớn đàn ông thường làm. Ông để tâm đến trí óc tôi chứ không chỉ thân thể tôi.

Nhưng nói thật lòng với tư cách một người phụ nữ, tôi tin đây chưa phải là kết thúc. Đó không phải một lời hứa; nó còn hơn thế nhiều. Và phụ nữ không bao giờ từ bỏ những điều bất khả.

Hẹn sớm nói chuyện với ông.

Hôn ông,

Chanel.”

Tôi sắp cất điện thoại để biến vào thiên nhiên thì lại có một cuộc gọi nữa.

Mã quốc gia vẫn như mọi lần.

+33. Pháp.

Chanel muốn nói chuyện với tôi.

Tôi không bắt máy ngay.

Thật ra, đến lần thứ tư cô gọi tôi mới bắt máy, cuộc sau cách cuộc trước gần như đúng năm phút.

Tôi muốn hiểu việc này thật sự gấp và quan trọng đến mức nào, và đây là chiến lược duy nhất cho phép tôi đo điều đó cho chuẩn.

Đó là một trong những bí quyết Mẹ Gillette đã dạy tôi.

Đừng bao giờ tỏ ra lúc nào cũng sẵn sàng.

Đừng để người ta tìm đến mình quá dễ.

Hãy trở thành thứ có giá, gần như một món đồ quý.

Chỉ khi ấy giá trị của con mới tăng, và chỉ khi ấy người ta mới nhìn con cho đúng mực.

Rốt cuộc, cũng đến lúc phải bắt máy.

Giọng cô có vẻ bực, và cô hỏi ngay tôi đã biến đi đằng nào.

Chuyện quan trọng.

Chuyện gấp.

Chúng tôi cần gặp nhau lần nữa.

Nhưng lần này, cô nói, sẽ là ở cấp cao nhất.

“Ai vậy?” tôi hỏi. “Giáo hoàng ở Vatican à?”

“Không,” cô vừa cười vừa đáp. “Ông lúc nào cũng vậy.”

Câu nhận xét ấy gần như ngụ ý rằng cô đã kịp hiểu tôi rồi.

Rồi cô nói tiếp.

“Gia đình nắm cổ phần lớn nhất ở BIC muốn gặp ông. Và điều lạ, lạ cả với tôi, là họ toàn phụ nữ. Không có đàn ông.”

“Ông sẽ đến Paris chứ?”

“Tôi phải xem con lạc đà còn rảnh giá bao nhiêu đã,” tôi đáp. “Vả lại, bà biết tôi sống bằng chút ít thôi mà.”

“Tôi biết ông sẽ đến chỉ vì một lý do,” cô trả lời.

“Đọc sách của ông, tôi nhận ra ông không bao giờ nói không với phụ nữ. Đó là chuyện thanh lịch, phong cách và đẳng cấp. Ai đọc ông cũng thấy được điều ấy.”

“Xin bà đừng làm tôi đỏ mặt,” tôi nói. “Nhất là vì qua điện thoại bà sẽ chẳng bao giờ thấy được. Mà chính xác thì bà muốn tôi đến khi nào?”

“Bất cứ khi nào ông muốn. Không cần hẹn trước. Họ sẽ gặp ông trong một quán cà phê trên đại lộ Champs-Élysées. Ông muốn uống gì cứ việc gọi.”

“Tôi sẽ thu xếp rồi báo bà sớm.”

“Tạm biệt ông.”

“Tạm biệt bà.”

Cuộc gọi kết thúc, tôi ngồi nghĩ rất lâu.

Thế nhưng không ý nghĩ nào có thể vươn tới cái thực tại nằm trong sự ứng biến của những người phụ nữ phi thường.

Ferdinando